

ετ-τερά, ἔν ῥομάζαμο κἀνέ τσαιρό (ἂν ἤξερα πῶς θὰ πάρω
θερά, δὲν θὰ ὑπανδρεύουμουν ποτὲ) Ἀπουλ. Ἄν δὲν ῥο-
αστῇ κἀνένας, ἔν ἀνθρωπεύκει (δὲν γίνεται ἄνθρωπος, ἔνν.
μειρος τῆς κοινωνίας) Κύπρ. || Παροιμ. Τάζω τ' ἀμπέλια
ον γιὰ ν' ῥομάσω τὰ παιδιὰ μου (ἐπὶ τοῦ ἀπατῶντος δι'
ποσχέσεων πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τ' ἀντρογύνον π' ῥομάσαμεν νὰ ζήση νὰ γεράση
αὐτόθ.

Ἡ μάνα σου μὲ τάζειν σῦκον, παστὸν τῷ ἀθάσι
γιὰ νὰ μυαλύνω γλήορα μαζί σου νὰ μ' ῥομάση
αὐτόθ.

Μάνα, νὰ τὴν ῥομάσουμεν τὴν Ἀρετὴν ἔς τὰ ξένα
αὐτόθ.

Νὰ ἔουν ποῦ τὲς ῥομάζουμουν τὲς ἀπητικὲς μου,
σὲ κάθε κάστρον ἔχ' ὀχτώ, ἔχω κι ὀχτώ ἔς τὴ Σκάλαν
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,592 (ἔκδ. RDaw-
kins) «ὁ ρὲ Τζάκ ῥομασεν τὴν ἀδελφοτέκνην του (μὲ) τὸν
υἱὸν τοῦ πρίντζη τῆς Ἀντι(ο)χείας». Πβ. καὶ Θεοφάν. 460,4
(ἔκδ. Βόννης) «ἦν δὲ Ἡράκλειος ὀρμασάμενος Εὐδοκίαν
τὴν θυγατέρα Ρόγα τοῦ Ἀφρου».

ῥομάθα ἢ, σύνηθ. ῥομάδα Προπ. (Κύζ.) ραμάθα
Θράκ. (Σουφλ.) ραμάτα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομάθι ἄνευ σημ. μεγεθυντικῆς. Πβ.
ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,74. Διὰ τὸ ῥομάδα πβ. καὶ ῥομάδι
παρὰ τὸ ῥομάθι.

1) Συναρμολόγησις πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων εἰς ἓνα
ὄρμον, ὄρμαθός σύνηθ.: Μιὰ ῥομάθα κλειδιά-φλωριά κττ.
σύνηθ. Ἀρμάθα ἀπὸν νιούπκιες, κουσταντινά, μαχμουτιέδης
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀρμάθις ἀπίδια - μῆλα - καπνὸ Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Φουρεῖ ἔς τοῦ λιμὸ τ'ς μιὰ ραμάθα χάντρις Σουφλ.
|| Ἄσμ.

Λαμποκοπάει τὸ φέσι της κι ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιά της
κρεμοῦνται ῥομάθες τὰ φλουριά κι ῥομάθες οἱ ρουμπιέδες
Ἡπ.

Ἀρμάθιαζε ξαρμάθιαζε δώδεκ' ῥομάθες κάνει
Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Συνών. ῥομάθι 1, ῥομαθιά 1, ῥο-
μαθός 1, *ῥομαθουλλιά. 2) Σειρὰ χοροῦ Προπ. (Κύζ.)

ῥομαθάρα ἢ, Ἀθῆν.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ῥομάθα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Μέγας ὄρμαθός: Μιὰ ῥομαθάρα κλειδιά - χάντριες κττ.

ῥομαθαριά ἢ, Ἡπ. Μύκ. Σκυρ. Σῦρ. Τῆν. Χίος κ.ά.
ῥοματαριά Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομαθάρα καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Μέγας ὄρμαθός Ἡπ. Μύκ. Σκυρ. Σῦρ. Τῆν. Χίος κ.ά.:
Μιὰ ῥομαθαριά κ'λοράτσα (κουλουράκια) Σκυρ. Ἐνήβηκεν
ὁ Μισὲ Ζαννῆς ἔς τὴν κορ'φὴ [τοῦ πλάτανου], ὁ ἄλλος ἐπιά-
στηκε ἔς τὰ πόδια του, ὁ ἄλλος ἔς τὰ πόδια τ' ἄλλουνοῦ κ' ἔτσι
ἐγινῆκαν ὅλοι μιὰ ῥομαθαριά (ἐκ παραδ.) Χίος. 2) Μεγάλη
σειρά, μέγας στοῖχος Χίος: Μιὰ ῥοματαριά ἀργάτες.

ῥομαθερός ἐπίθ. Πελοπν. (Κόκκιν.) ῥομαθερά τά,
Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομάθα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

1) Ὁ εἰς ὄρμαθὸν συνηρημολογημένος Πελοπν. (Κόκ-
κιν.): Ἀρμαθερὸ σῦκο. 2) Ὁ παράγων καρπὸν κατάλλη-
λον δι' ὄρμαθόν, ἐπὶ συγκρᾶς Πελοπν. (Κόκκιν.): Ἀρμαθερὴ
σ'κρά. Συνών. ῥομάθιος 2. Πβ. ῥομαθίσιος.

3) Οὐδ. πληθ. οὐσ., εἶδος σύκων Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ῥομαθήσιος ἐπίθ. Εὐβ. κ.ά. ῥομαθήσιος Ἀθῆν. κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομάθα ἢ ῥομάθι ἢ ῥομαθιά καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ κατάλληλος δι' ὄρμαθὸν ἔνθ' ἄν.: Σῦκο ῥομαθήσιο
Εὐβ. Ἀρμαθήσα σῦκα Ἀθῆν.

ῥομάθι τό, ὄρμαθ' Πόντ. (Κοτύωρ.) ῥομάθιν
Πόντ. (Οἶν.) ῥομόθιν Πόντ. (Κερασ.) ῥομάθι Ἀνδρ.
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Καπ. (Σινασσ.) Μύκ.
Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. Σκυρ. Σῦρ. Χίος κ.ά. ῥομάθι Πόντ.
(Ὁφ.) ῥομάθ' Ἡπ. Λέσβ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.)
Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ῥομόθ' Πόντ. (Χαλδ.) ῥομάδι
Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὄρμαθιον ὑποκορ. τοῦ ὄρμα-
θός. Εἰς τὸ ῥομόθιν ὑπείσθητε τὸ συνδετικὸν φων. ο,
διότι ἢ λ. ἐνομήσθη ὡς σύνθετος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,244
καὶ 2,315. Διὰ τὸν τύπ. ῥομάδι πβ. καὶ ῥομάδα παρὰ
τὸ ῥομάθα.

1) Ὁρμαθός ἔνθ' ἄν.: Ἐν' ῥομάθι σῦκα Κάρυστ. Ἐποίκα
δέκα ῥομάθια φασουλᾶ (ἕκαμα δέκα ὄρμαθους χλωρῶν φασο-
λίων) Τραπ. Ἐναν ῥομόθ' τζιρᾶ (φουρνισμένα ἀπίδια) Χαλδ.
Εἶδεν ἔς σὴν γούλαν ἄθε ὀλόερα ἔναν ῥομάθ' μαργαριτάρᾶ (εἶχε
γῦρο εἰς τὸν λαιμόν του ἓνα ὄρμον μαργαριτῶν) Τραπ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ῥομάθα 1. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ σει-
ράν, κατὰ γραμμὴν ὡς ὄρμαθός Χίος: Ἄσμ.

Ἀρμάθια ῥομάθια τρέχανε τὰ γίδια ἔς τὴ μάντρα.

2) Φορτίον ἐκ κλάδων συνεσφιγμένων διὰ σχοινίου Λέσβ.

3) Ὁρμαθός ἐρινεῶν τὸν ὅποιον ἀναρτοῦν εἰς τὸ δέν-
δρον συκῆς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἐρινασμοῦ Ἀνδρ.

Κατὰ πληθ. Ἀρμάθια τοπων. Κάσ.

ῥομαθιά ἢ, ὄρμαθία Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ.
(Κοτύωρ.) οὔρμαθια Μακεδ. (Μελέν.) ὄρμαθι Δ. Κρήτ.
ὄρμαθια Θράκ. (Μυριόφ.) γορμαθιά Χίος ῥομαθιά
σύνηθ. ῥομαθία Αἴγιν. Μέγαρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ.) ῥομαθιά Μεγίστ. ῥομαθικιά Χίος
(Καρδάμ.) ῥομαχιά Μακεδ. (Καταφύγ.) ῥομαθισιά Κά-
λυμν. ῥοματσά Κάλυμν. ῥομοθία Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Χαλδ.) ἄμαραθιά Νίσυρ. ἄραμαθιά Θεσσ. (Καλαμπάκ.)
ῥομαθιά Θράκ. (Σαρεκκλ.) ῥομαθιά Θράκ. ῥοδαθιά
Θράκ. (Μυριόφ.) ῥπαθιά Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομάθι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

1) Ὁρμαθός σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Χαλδ.): Μιὰ ῥομαθιά κρεμμύδια - σκόρδα - σῦκα - φλωριά κττ.
σύνηθ. Ἀρμαθιὲς μαργαριτάρι Πελοπν. Δύο ῥομαθίας μαρ-
γαριτάρᾶ Κοτύωρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ῥομάθα 1. β) Τὸ
πολὺ ὠριμον σῦκον Μακεδ. (Βλάστ.) 2) Τὸ νῆμα τὸ περι-
τυλισσόμενον ἐπὶ τῆς ἀτράκτου Χίος.

ῥομαθιάζω, ὄρμαθιάζω Κρήτ. ὄρμαθάζω Πόντ.
(Κοτύωρ.) ῥομαθιάζω κοιν. ῥομαθιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ
Τσακων. ῥομαθιάζου Πελοπν. (Μάν.) ῥομαθιάν-νου Λυκ.
(Λιβύσσ.) ῥομαθάζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ.
Τραπ.) ῥομοθάζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ῥομαθιάζου
Μακεδ. ῥομαθιάζω Κύπρ. ρομαθιάζω Θράκ (Σαρεκκλ.
Σκοπ.) ρομαθιάζου Θράκ. (Σουφλ.) ῥομαθιάζω GHatzi-
dakakis Einleit. 74 ῥομαθιάζ-ζω Σύμ. ῥομαθικιάζω Ρόδ.
ροδαθιάζω Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ῥομαθιά. Πβ. καὶ μεσν. ὄρμαθίζω
παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. πινακοπώλης. Τὸ ῥομαθιάζου
ἔχει τὸ τ ἀντὶ τοῦ θ κατὰ τὸ συνών. ραμμαθιάζω.

1) Συνεῖρω εἰς ὄρμαθόν, κάμνω ῥομαθιά, ὄρμαθίζω
κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)
Τσακων.: Ἀρμαθιάζω σκόρδα - σῦκα κοιν. Ἀρμαθιάζαμε τὰ

